Саопштење уредника „Политике"

Колегијум уредника листа „Политика", Колегијум главних и одговорних уредника и Пословодно руководство НП „Политика" и два синдиката НП „Политика" захтевају да др Живорад Миновић поднесе неопозиву оставку на место председника Компаније „Политика".

Својим деловањем последњих година, откако је на челу Куће „Политика", др Миновић је нанео немерљиву моралну, материјалну и политичку штету листу, Компанији, држави Србији, српском народу и свим добронамерним грађанима Југославије.

Својим непознавањем законитости тржишног привређивања (што је донекле објашњиво чињеницом да је др Миновић доктор самоуправљања), председник Компаније је „Политикину" Кућу претворио у економског инвалида. Једна од најјачих продајних мрежа на Балкану („Политика" поседује 1.300 продајних места на територијама СРЈ и некадашње Југославије) неспособношћу др Миновића доведена је у положај да не може сама себе да исплати. Због неуредног измирења обавеза, добављачи роба избегавају „Политикину" продајну мрежу, па су њени киосци – насупрот киосцима „Дувана", „Штампе" и „Борбе" – по правилу празни. Притиснут огромним дуговањима, последњих месеци, др Миновић је тајно почео операцију распродаје делова безмало век стваране „Политикине" куће, демагошки то објашњавајући својом оданошћу концепту приватизације.

Погрешним кадровским решењима делови Компаније су доведени у безизлазан економски положај и потпуно зависе од кредита са стране. Посебно је тешко стање у РТВ „Политика".

Све своје погрешне економске потезе др Миновић покушава да сакрије нападом на лист „Политика" и НП „Политика". Крајњи циљ овог напада је покушај да се разбије економска и уређивачка самосталност профитабилно најјачег дела куће – дневног листа „Политика" – смена директора НП и колегијума уредника и намера да се сва средства поново слију у исту касу из које ће моћи да се штимују рачуни и покривају тешки пословни колапси.

Истовремено са унутрашњим притиском преобученим у демагогију о „белим и плавим крагнама", др Миновић је редовно излажење листа „Политика" покушао да угрози и спољa. Користећи ситуацију хроничног недостатка рото-папира на југословенском простору, председник Компаније је успео да утиче на једину фабрику тог папира у земљи – „Матроз" у Сремској Митровици – и успео да листу „Политика" смањи унапред плаћене испоруке хартије.

Посебно лицемерје је што др Живорад Миновић, у нападу на лист „Политика", покушава себе да представи као закроз лист инсистирао као главни уредник, још чека да буде утврђена.

У последње три године Редакција листа „Политика" уложила је огроман напор да врати углед и достојанство новини и у томе је у великој мери и успела. О томе сведочи и раст тиража „Политике" који се у последње две године готово утростручио. Памет Србије више није срамота да говори за „Политику", то је поново постала част.

Економски ефекат који је плод тог огромног напора новинара и уредника је неспоран. Полазећи од чињенице да је економска независност услов сваке друге независности, Уредништво „Политике" је јасно рекло да овај лист неће имати спонзоре и да ће се за свој опстанак увек и искључиво борити на тржишту под условима који на њему владају.

Исправност такве концепције потврђује и чињеница да је лист „Политика" једно од најпрофитабилнијих предузећа у Србији што је прошле године верификовано и плакетом Привредне коморе Србије.

Новинари листа и НП „Политика" су најплаћенији новинари у СРЈ, са решеним стамбеним питањем и тиме се поносимо јер је то резултат огромног залагања и рада а не демагогије, бесповратних кредита из примарне емисије, тајних фондова или распродаје имовине коју су стварале генерације.

У томе је кључна концепцијска разлика између садашњег руководства листа и НП и челника Компаније. Лист „Политика" верује да је будућност Србије у слободном привређивању, конкуренцији, реформама које ће нас вратити на међународну сцену. Др Миновић у то не верује.

Др Живорад Миновић можда може да изазове још неку политичку кризу, али он не зна да уређује озбиљан лист нити да зарађује својим радом. Читава његова концепција пословања увек се заснивала на одлуци неког ЦЕ-КА, на кредитима из примарне емисије, на бенефицијама, смањењима пореских стопа... коначно, на неплаћању дугова. Такви директори попут др Миновића довели су привреду Србије у положај у коме се налази. Десетине Миновића су у редовима који чаме пред кабинетима председника банака покушавајући да своју пословну неспособност покрију туђим новцем. Њима не одговара ни стабилан динар, ни смањење инфлације, ни било који тржишни закон, ни подела искључиво зарађеног, јер – они не знају како се зарађује. Њима је јасно да могу остати само ако врате хаос инфлације или поново успоставе механизме политичких критеријума расподеле. Зато др Миновићу не одговара успешна и профитабилна „Политика", изузев уколико њена каса није под његовом контролом.

Сукоб на линији лист – Компанија није судар личности. Реч је о сукобу две судбинске концепције будућ-

не испоруке хартије.

Посебно лицемерје је што др Живорад Миновић, у нападу на лист „Политика", покушава себе да представи као заштитника професије, новине и читалаца.

Др Живорад Миновић ће остати запамћен као једна од најмрачнијих личности у историји српског новинарства. Његов утицај на лист „Политика" био је погубан. Као њен главни уредник (1985 – 1991) др Миновић је „Политику" претворио у лист који је издао све каноне морала, професије и истине. Остаће записан у хроникама бешчашћа као главни уредник у чије је време створен најмрачнији имиџ листа оличен у рубрици „Одјеци и реаговања", у коментарима и текстовима у којима се позивало на рат, насиље, нетрпељивост, сатирање неистомишљеника, у фризираним информацијама и извештајима рађеним по његовом налогу и дописиваних његовом руком.

Новинари листа „Политика", нарочито они који су у време уредничке владавине др Миновића били у приправничком или хонорарном статусу, најстрашније су искусили професионални злочин да испод текстова који позивају на рат и харангу, искасапљених извештаја и рубрика које никада нису ни видели, потписује њихово име.

Читаве генерације су на почетку каријере добиле ожиљак који тешко зараста – ожиљак издаје професије. У време док је Миновић водио лист, погажени су сви кодекси новинарства и све моралне норме. „Политика" је његовом заслугом својевремено била симбол мржње, лажи, подметања, блаћења и панегирика. Пре четири године она је паљена по улицама Београда и у њој није желео да се огласи ни један интелектуалац који држи до угледа.

Др Живорад Миновић је директно одговоран за тај највећи морални и професионални пад у историји листа' који је прекинут његовом сменом са положаја главног и одговорног уредника 1991. године. Његова одговорност за трагедију која је уследила узроковану мржњом, злом и ниским страстима на којима је

Сукоб на линији лист – Компанија није судар личности. Реч је о сукобу две судбинске концепције будућности Србије. Једне која је за мир, укидање санкција, тржиште, привредни опоравак, повратак у међународне токове, достојанствени живот. Друге, која прижељкује наставак рата, нове блокаде, економски и политички хаос у коме би њени протагонисти успели да се одрже и тако сакрију све што су протеклих година упропастили.

Миновићу не одговара ни једно нормално стање. Његова права мета нису ни директор „Политике", ни њени уредници и новинари. Он се плаши мира. Он се прибојава правне државе. Његов кошмар је све известнија могућност да се рат и страдања коначно прекину. Своју прилику види на другој страни у безумном настојању да се рат пренесе у Србију, да топови загрме у Срему, да се над Шумадијом подигне дим спаљених села, да Косово експлодира... То је сценографија која га враћа на сцену, по цену да изузев њега нико не преживи.

Др Живорад Миновић, зао дух „Политикине" палате, поново је изашао из боце. Својим најновијим ударом на лист „Политика" он прижељкује безвлашће у коме би испровоцирао мере принуде, „Политику" претворио у бојиште а Србију и СР Југославију представио као кошмарне земље, што њихови непријатељи сигурно прижељкују. Страх од укидања санкција и нормализације односа суштина је онога што плаши др Миновића. Тиме би нестао и последњи аргумент по коме је за његове неуспехе и промашаје њему сличних крива међународна заједница, међународна завера... било ко – само не он. Оно што је за Србију лоше, за др Миновића је добро. То је последња линија његове одбране и услов опстанка.

Време је да др Живорад Миновић оде са сцене. За добро „Политике", за добро српског новинарства, за добро Србије.

Колегијум уредника „Политике"